

Hřiště Trnec

Jedním z míst, kam se v Tišnově ráda vracím, je hřiště Trnec.

Když na toto místo vyrazím, poslouchám pomalý rytmus svých kroků, pod kterými praskají opadané větvičky mladých stromů. Po chvíli se cesta stočí a spatřím staré sportovní hřiště. Pomalu se dostávám až k rozpadlému vstupu. Hned se mi vybaví vzpomínky ze školky. Jak jsme tam vždy přiběhli nadšení a byli jsme zde schopní běhat téměř věčně, hrát si na babu, schovávanou a v neposlední řadě házet s míčem. Hřiště, jež hřiště už moc nepřipomíná, vypadá spíš jako kousek betonové mýtiny oplocený starými železným sloupy, na kterých jsou pověšené kousky sítě, občas i pletiva. Mé nohy mě vedou dál po úzké sešikmené cestičce zakončené několika schody. Po dlouhé době spatřím toto místo. Jako první věci si všimnu mého nejoblíbenějšího starého kolotoče, který tvarem připomíná kříž. Na každém konci jeho ramene je dřevěná sedačka pro jednu až dvě osoby, kde nás připoutávali kovovým řetězem. Otočím se vpravo a uvidím dvě řady houpaček, které se na první pohled zdají obyčejné, ale ve mně vzbudí moc hezké vzpomínky a to pro mě hodně znamená. Zatlačím slzu, otočím se a pokračuji ve své cestě. Do očí mě uhodí další dvě houpačky upravené tak, že připomínají kohouta a labuť. Tyto houpačky, spíše taková kyvadla, mi připomínají pouť a s tím opět kouzelné chvíle prožité v dětství. Kolotoč je ohraničený kovovými špalky spojenými s řetězy.

O kousek dál je pískoviště, na které si nevzpomínám, že by tam bylo i za mých dětských let. Vypadá nově, je ve tvaru čtverce a kolem dokola je ohraničeno dřevem a překryto zeleným přehozem. Jdu stále dál a dál kolem vyvýšeniny, která je úmyslně obložená kameny. Je to jedna z nových staveb města Tišnova, projekt Cesta hrdelního práva. Když jdu po schodech blíže k této stavbě, zpozoruji tam detaily, mezi které patří například název tohoto monumentu– lenost, latinsky *acedia*. Jdu dál, sama nevím kam, sednu si na lavičku a mé nohy se svěsí jako dvě liány. Tiše sedím. Poslouchám šumění listí, vítr a ptačí zpěv. Při rozjímání mi do tváře fouká čerstvý vítr, poslouchám krásné zvuky přírody. Zhluboka se nadechnu a kromě voňavého vzduchu do sebe nasaju i spoustu alergenů. Při zpáteční cestě se tato krása mění v pouhou vzpomínku a já se vracím do běžného života.

Toto místo mám velice ráda nejen díky krásným vzpomínkám z dětství. Moc se mi líbí, že jsou tyto dětské atrakce udržované, tedy až na sportovní hřiště a houpačku na pružině. Také se mi líbí projekt města Tišnova-Cesta hrdelního práva.

Kristýna Hradilová Tercie, Gymnázium Tišnov

